

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/165/2020
Identifikačné číslo spisu:	5118205399
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2020
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5118205399.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalujúceho Mesta Žilina, so sídlom v Žiline, Námestie obetí komunizmu 1, IČO: 00 321 796, zastúpeného JUDr. Lukášom Bútorom, advokátom v Žiline, Vojtecha Tvrdého 12, proti žalovaným 1/ Y. Z. a 2/ S. Z., obom trvale bytom v Ž., Q. XX/XX a zastúpeným Mgr. Rastislavom Otrubom, advokátom v Žiline, Kvačalova 1227/55, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 11/2018, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2020 sp. zn. 10 Co 158/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalujúce má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. apríla 2019 č. k. 14 C 11/2018-71 uložil obom žalovaným povinnosť vypratať byt č. 25 vo vchode č. XX v podkroví, nachádzajúci sa v Ž. na ulici Q. XX, v bytovom dome H. XXB.J., súp. č. XXXX, postavenom na pozemku parc. KNC č. XXXX/XXX a zapísanom na LV č. XXXX kat. úz. O., obec a okres Ž. a odovzdať ho žalujúcemu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku; žalovaným tiež uložil povinnosť spoločne a nerozdielne žalujúcemu „nahradiť“ (správne „zaplatiť“) „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania mal za to, že medzi sporovými stranami došlo k uzatvoreniu nájomného vzťahu, a to nájmu (sociálneho) bytu podľa zákona o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní č. 443/2010 Z. z. (ďalej len „zákon č. 443“). Konštatoval, že v nájomnej zmluve zo 4. mája 2015 bolo „úplne a jasne“ uvedené, že sa uzatvára na dobu určitú do 30. júna 2015 a nájomný vzťah ňou založený tak zanikol uplynutím takto dohodnutej doby nájmu. Zdôraznil, že v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k transformácii nájmu na dobu neurčitú. Zároveň však vyslovil, že absencia poučenia o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy musí mať za následok prekážku pre vypratanie nájomcu z bytu až do času, keď sa dozvie o takomto práve a má možnosť žiadať o opakované uzatvorenie nájomnej zmluvy. Preto sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či žalujúce svojím postojom, úpravou zmluvy či postupom (opomenutím) podľa § 12 ods. 3 zákona č. 443 znemožnilo uzatvorenie ďalšej nájomnej zmluvy. V tejto spojitosti poukázal na to, že bolo preukázané, že so žalovanými bol opakovane

uzavretý nájomný vzťah pre nájom sociálneho bytu a žalovaní opakovane žiadali o uzatvorenie takej nájomnej zmluvy, na základe čoho ich súd prvej inštancie považoval v súlade s čl. 11 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z. ďalej len „C. s. p.“) za osoby schopné posúdiť a uvedomiť si povinnosti im vyplývajúce z nájomnej zmluvy podľa zákona č. 443. Hoci aj nebolo dostatočne preukázané, že žalovaní ako nájomcovia bytu na základe nájomnej zmluvy zo 4. mája 2015 boli náležite poučení o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy v zmysle § 12 ods. 3 označeného zákona, najneskôr na pojednávaní 29. januára 2019 (na ktorom súd vyslovil predbežné právne posúdenie veci) sa aj žalovaná 2/ dozvedela o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy. Okrem toho žalovaní boli o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy poučení v čl. II ods. 2 nájomnej zmluvy zo 4. mája 2015 a žalovaný 1/ aj výzvou z 18. februára 2016 (ktorú si v odbernej lehote neprevzal). Skonštatoval (súd prvej inštancie), že vzhľadom na následné odročenie pojednávania mali žalovaní dostatok času, aby zodpovedne pristúpili k naplneniu ich práv a žiadali žalujúce o možnosť opakovaného uzatvorenia nájomného vzťahu k bytu pre sociálne bývanie, preto uzavrel, že v čase rozhodovania nedošlo k upretiu žalovaným práva žiadať o opakovaný nájom bytu. K obnoveniu nájomného vzťahu ďalším užívaním nedošlo a žalovaní užívajú byt bez právneho dôvodu a vzhľadom na to, že vyprataniu bytu nebránila žiadna skutočnosť, žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) rozsudkom z 30. januára 2020 sp. zn. 10 Co 158/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 C. s. p. a žalujúcemu priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že medzi stranami nebolo sporné, že v súvislosti s nájomom sporného bytu uzavreli (4. mája 2015) nájomnú zmluvu, v zmysle ustanovení ktorej nájomný vzťah skončil uplynutím dohodnutej doby nájmu (30. júna 2015). Žalovaní netvrdili, že by disponovali nejakým iným zmluvným právnym titulom oprávňujúcim ich k nájmu dotknutého bytu v období po uvedenom dátume a pozornosť upriamovali len na ustanovenie § 12 ods. 3 zákona č. 443, v zmysle ktorého „V nájomnej zmluve sa upraví právo nájomcu na opakované uzavretie zmluvy o nájme nájomného bytu pri dodržaní podmienok uvedených v nájomnej zmluve a v tomto zákone. O možnosti opakovaného uzavretia nájomnej zmluvy bude žiadateľ informovať nájomcu minimálne tri mesiace pred dohodnutým termínom skončenia nájmu nájomného bytu.“ K tomuto ustanoveniu sa odvolací súd vyjadril tak, že je zrejmé, že ani v prípade nedodržania v ňom vymedzeného správania strán záväzkového vzťahu (osobitne prenajímateľa) nedochádza k predĺženiu pôvodného nájomného vzťahu alebo ku vzniku nového nájomného vzťahu. Zdôraznil, že v tomto konkrétnom prípade je nevyhnutné vnímať aj jeho jedinečné časové súvislosti, a to, že Zmluva o nájme bytu č. XXX/XXXX zo 4. mája 2015 bola uzatvorená na určitý čas do 30. júna 2015 a preto zo strany prenajímateľa nebolo vôbec objektívne možné informovať žalovaných o ich práve na opakované uzatvorenie nájomnej zmluvy minimálne tri mesiace vopred (keďže nájom takto dojednaný mal trvať menej než tri mesiace - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“). Tiež poukázal na to, že takáto krátka doba nájmu nebola prejavom svojvôle žalujúceho, či šikanózneho výkonu ním práva vo vzťahu k žalovaným, ale práve naopak, išlo o ústretový krok, ktorý súvisel s pretrvávajúcimi dlhmi (nedoplatkami) žalovaných voči žalujúcemu, keď súčasťou jednania, v rámci ktorého bola uzatvorená nájomná zmluva, bolo i dojednanie splátkového kalendára. Navyše, v danom čase bola nájomná zmluva uzatváraná (taktiež) už po uplynutí doby v zmysle predchádzajúcej nájomnej zmluvy. Stotožnil sa s postupom súdu prvej inštancie, ktorý sa náležite zaoberal okolnosťou poskytnutia informácie obom žalovaným, že majú právo žiadať o uzatvorenie novej/ďalšej nájomnej zmluvy, pričom snahu žalovaných vykladať ustanovenie § 12 ods. 3 zákona č. 443 tak, že ak sa nepreukáže informovanie nájomcu o možnosti opakovaného uzavretia nájomnej zmluvy pred uplynutím času trvania nájmu na základe predchádzajúcej nájomnej zmluvy, potom nájom (doslova nikdy) nezanikne, považuje za vyložene účelovú. Dodal, že ochrana nájomcov podľa danej právnej normy spočíva práve v tom, že bez poskytnutia možnosti nájomcom požiadať o opakované uzatvorenie nájomnej zmluvy nie je možné akceptovať požiadavku žalobcu o vypratanie bytu, ktorá sa odvíja od uplynutia doby nájmu v zmysle predchádzajúcej nájomnej zmluvy; v súdnej veci však žalovaní mali takúto možnosť poskytnutú vo viac ako komfortnom rozsahu. Pretože aktuálne ani podľa odvolacieho súdu neexistuje žiadna právna skutočnosť zakladajúca oprávnenie žalovaných naďalej užívať predmetný byt, vyhovie žalobe bolo

správne a so zreteľom k plnému procesnému neúspechu žalovaných bolo namieste tiež rozhodnutie o plnom nároku žalujúceho na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p.).

3. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. Tvrdili, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalujúce ako prenajímateľ ich (ako nájomcov) opomenulo poučiť o možnosti opakovaného uzavretia nájomnej zmluvy tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 12 ods. 3 zákona č. 443 a napriek tomu súd prvej inštancie rozhodol o vyprataní bytu a odvolací súd jeho rozsudok potvrdil. Namietali, že bolo povinnosťou prenajímateľa doručovať písomnosti súvisiace s nájomnou zmluvou obom nájomcom, ale sa tak nestalo. Podľa žalovaných žalujúce nepostupovalo v zmysle § 12 ods. 3 zákona č. 443, čo má podľa nich za následok prekážku pre vypratanie nájomcov. Je podľa nich absolútne neprípustné, aby súd prostredníctvom predbežného posúdenia veci zhojil nedostatky postupe žalujúceho pri opätovnom uzatváraní nájomného vzťahu. Uviedli, že vyvinuli činnosť, aby mali možnosť predĺžiť nájomný vzťah, ale žalujúce svojím konaním výslovne zmaril možnosť žalovaným podať žiadosť o obnovenie nájomného vzťahu pred vyhlásením rozsudku súdu prvej inštancie. Vytýkali obom súdom, že nezohľadnili závažné skutkové okolnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a to že v byte spolu s nimi žijú aj ich dvaja neplnoletí synovia, preto rozhodnutie o vyprataní bytu bez akejkoľvek bytovej náhrady považujú za rozhodnutie, ktoré je v rozpore s ústavnými princípmi a medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky, ktorými je rešpektovanie a ochrana rodinného života. Postupom oboch súdov podľa dovolateľov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súdy neskúmali existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, resp. súlad s dobrými mravmi a nezaoberali sa aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani prípadným poskytnutím bytovej náhrady. Navrhli preto, aby odvolací súd rozsudky oboch nižších súdov zrušil (a zrejme i vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie).

4. Žalujúce navrhlo dovolanie ako neprípustné odmietnuť, majúce za to, že so skutkovými tvrdeniami, ktoré uvádzajú dovolatelia, sa odvolací súd vo svojom rozsudku vysporiadal.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), na to oprávnenými osobami (§ 424 C. s. p.), zastúpenými v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava prípustnosti dovolania. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len „ústava“) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

8. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) dovolanie je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428

C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

9. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolatelia namietali, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Uvádzali, že postupom oboch nižších súdov bolo porušené ich právo na spravodlivý proces tým, že objasnený skutkový stav v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie nebol absolútne dostačujúci pre ustálenie dôvodnosti nároku žalujúceho a nižšie súdy vykonaným dokazovaním podľa dovateľov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka žalovaných týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj jeho neskoršie rozhodnutia (napr. sp. zn. 2

Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

15. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C. s. p.). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom toho, či existuje nejaká právna skutočnosť zakladajúca oprávnenie žalovaných naďalej užívať predmetný byt, resp. skutočnosť, ktorá by bránila vyprataniu takého bytu.

16. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

17. Pokiaľ dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie (nezohľadnenie významu ustanovenia § 12 ods. 3 zákona č. 443, či nezaobranie sa aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. otázkou poskytnutia bytovej náhrady), tu dovolací súd uvádza, že právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Vzhľadom na túto námietku dovolateľov treba uviesť, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je zastávaný názor, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení strany nesprávnym právnym posúdením veci neznemožňuje (R 54/2012, R 24/2017 a tiež 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018 a 8 Cdo 76/2018) a teda nezakladá namietanú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

18. V nadväznosti na práve uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedené v jeho rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Z vyššie priblížených dôvodov preto najvyšší súd dovolanie žalovaných podľa § 447 písm. c/ C. s. p. (ako neprípustné) odmietol.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.